

УДК 342.922

С. В. Кобко*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри адміністративного права і процесу
Національної академії внутрішніх справ***СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ В МЕХАНІЗМІ РЕАЛІЗАЦІЇ
ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ**

Постановка проблеми. Забезпечення національної безпеки, попередження зовнішніх та внутрішніх загроз різного характеру є однією з фундаментальних засад розвитку суспільства і держави. Стан захищеності в будь-якому осередку соціуму дає можливість всебічної реалізації прав і свобод людини, розкриття всього багатства суспільних відносин в умовах повноцінної сучасної демократії. В цьому сенсі поняття безпеки має не тільки публічно-правовий, але і чітко виражений людиноцентристський характер, а сама безпека визначає параметри самозбереження нації в глобальному світі.

Механізм реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України представляє собою системне утворення юридичних засобів, закріплених у нормах права, за допомогою яких досягається упорядкованість суспільних відносин у сфері безпеки з метою забезпечення правомірної поведінки їх учасників і нейтралізації різного виду загроз. Ключовий аспект у забезпеченні безпеки полягає в соціальному балансі між задоволенням особистих інтересів і підвищенням колективного благополуччя, зумовлений тими законами, в яких людина, її права і свободи проголошуються вищою цінністю, а певні обмеження прав і свобод людини та громадянина виправдані станом безпеки. Досягнення такого балансу в Україні можливе шляхом ефективного публічного адміністрування відносин, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки публічною владою, суб'єкти якої потребують систематизації та чіткого законодавчого визначення правового статусу.

Стан дослідження. В останні роки в науці адміністративного права спостерігаються тенденції оновлення категоріального апарату, зокрема інкорпорація в управлінські відносини такого явища, як «публічна адміністрація». Загальне уявлення про публічну адміністрацію можна отримати з аналізу робіт В. Авер'янова, О. Джафарової, В. Колпакова, Т. Кравцової, О. Кузьменко, Ю. Панейко та багатьох інших авторів. Комплексне дослідження питань публічної адміністрації, що стало своєрідним підсумком теоретичних пошуків у цьому напрямку, здійснили: І. Патеріло в роботі «Адміністративно-правові інструменти діяльності публічної адміністрації України» (2015) та Т. Карабін у роботі «Розподіл повнова-

жень публічної адміністрації (доктринальний адміністративно-правовий аналіз)» (2016). Безпосередньо розробленням питань публічного адміністрування у сфері забезпечення національної безпеки України у вітчизняній правовій науці займалися такі науковці: Ю. Битяк, Д. Беззубов, А. Качинський, Ю. Ковбасюк, В. Ліпкан, О. Резнікова, А. Семенченко, Г. Ситник, О. Тихомиров, З. Чуйкота ін. Цікавою та корисною для поглиблення досліджень із цієї проблеми є дисертація С. Чумаченко «Адміністративно-правовий статус суб'єктів національної безпеки України» (2017). Однак дослідження діяльності суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України, особливо після оновлення законодавства в цій сфері (2018), становить високу актуальність та корисність для доктринального розуміння національної безпеки в нашій державі в умовах виникнення нових загроз зовнішнього та внутрішнього характеру.

Метою статті є визначення системи суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України. Для досягнення поставленої мети слід вирішити такі *завдання*: а) з'ясувати сучасний зміст категорії «публічна адміністрація» відносно забезпечення національної безпеки України; б) дослідити ознаки суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України; в) визначити критерії та здійснити системну класифікацію суб'єктів забезпечення національної безпеки України.

Виклад основного матеріалу. Новий формат забезпечення безпеки, визначений Законом України «Про національну безпеку», Стратегією національної безпеки України, іншими законами і програмно-стратегічними документами, що представляють собою систему поглядів на забезпечення різних видів безпеки в загальній системі національної безпеки України, визначає зміст публічного адміністрування відносин, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки. Змістом публічного адміністрування правовідносин у сфері забезпечення національної безпеки охоплюється різноманітна діяльність законодавчих і нормотворчих органів, пов'язана з визначенням

співвідношення нормативних та індивідуальних засобів адміністрування, формуванням того юридичного інструментарію, який об'єктивно необхідний на даний момент для захисту громадян, суспільства і держави від правопорушень і злочинних посягань на рівні, що відповідає національним інтересам.

Сучасний етап становлення України характеризується, з одного боку, появою нових можливостей для побудови системних відносин із міжнародними організаціями на основі цінностей свободи і демократії, а з іншого – перешкоджанням європейському вибору Українського народу з боку агресивних держав. Як зазначається в Стратегії національної безпеки України, «російська загроза, що має довгостроковий характер, інші докорінні зміни в зовнішньому та внутрішньому безпековому середовищі України зумовлюють необхідність створення нової системи забезпечення національної безпеки України» [1]. Зазначена реальність із новою силою привертає увагу до особливої функції держави – забезпечення безпеки суспільства для подальшого розвитку та збереження його потенціалу. Державні інтереси, які передбачають усвідомлення, конкретизацію об'єктивних потреб суспільства і державної влади, безпосередньо залежать від злагодженої дії публічних органів, політико-економічної ситуації всередині країни і за її межами. В загальному розумінні забезпечення національної безпеки може розглядатися як сукупність заходів, що вживаються державними органами, громадськими організаціями, соціальними групами і окремими особистостями щодо захисту інтересів від існуючих зовнішніх та внутрішніх загроз. Таким чином, механізм забезпечення національної безпеки складається з двох взаємопов'язаних механізмів: 1) механізму реалізації інтересів в умовах відсутності (або нейтралізації) загроз; 2) механізму функціонування публічно-правових суб'єктів.

Доробок із дослідження такого явища, як «публічна адміністрація», нараховує багато напрацьованих вітчизняних фахівців з адміністративного права, державного управління, інших галузей права, однак більша частина цих праць має головним завданням усвідомлення правової природи адміністрування в умовах дії демократичних інститутів. Головними причинами розвитку цього вкрай важливого напрямку у вітчизняній правовій науці стала політика європейської інтеграції та пов'язана із цим зміна командно-адміністративної ідеології на ідеологію надання державою сервісних послуг. Основою для сучасних визначень поняття «публічне адміністрування», яких у вітчизняній юридичній літературі більш ніж достатньо, стало, по-перше, розмежування державного управління та державного адміністрування як наслідок розвитку в США наукової галузі публічного управління в таких напрямках, як аналіз практики публічного управління і розвиток теорії з урахуванням цієї практики, та, по-друге, сучасне «європейське» розуміння публічного адміністрування як а) сукупності органів, установ, організацій, приватних осіб, які здійснюють адміністративні функції; б) адміністративної діяльності, яка здійснюється цими суб'єктами в інтересах суспільства та в) сфери управління публічним сектором [2, с. 82].

Слід звернути увагу на таку обставину: якщо сучасний рівень усвідомлення українською наукою досліджуваного явища обмежується теоретичними розсудами, в західних країнах вже відбулася свого роду «практична» революція, яка полягає, за висловом провідного теоретика з адміністративного права Ернста Форстгоффа, в «еміграції» публічної адміністрації зі світу високоформалізованої, високоцентралізованої, ієрархічно структурованої «бюрократичної організації» до світу значною мірою неформальної, децентралізованої, «фрактальної» організації, яка визначається горизонтальними зв'язками та коопераційними відносинами. Така модель, за умов збереження чітко організованих ієрархічних структур прийняття рішень, призводить до появи стратегічного й оперативного контролінгу [3, с. 279] як ознаки сучасного європейського адміністративного простору, входження до якого є однією з умов повноцінної інтеграції України до європейських співтовариств, і саме таку концепцію сучасного розуміння публічної адміністрації слід застосовувати в дослідженні питань щодо забезпечення національної безпеки. Не претендуючи на авторську оригінальну конструкцію досліджуваного явища, можна здійснити проєкцію концептуальних розумінь західною наукою публічної адміністрації на сферу відносин, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки України, і в цьому разі зміст категорії «публічна адміністрація» буде складати адміністративна діяльність суб'єктів (державних органів, установ, організацій, приватних осіб), які здійснюють адміністративні функції у сфері забезпечення національної безпеки, що визначається наявністю чітко організованих ієрархічних структур прийняття рішень, горизонтальними зв'язками та коопераційними відносинами.

За думкою Д. Беззубова, забезпечення національної безпеки пов'язано з двома основними проблемними блоками: перший блок – визначення низки загроз, які в сукупності створюють небезпеку для функціонування суспільства; другий блок – формування та уможливлення функціонування механізму, який дозволяє мінімізувати негативні наслідки реальних загроз суспільству, а також забезпечити створення сприятливих умов для всебічного розвитку суспільства [4, с. 45]. Незважаючи на те, що публічне адміністрування,

в тому числі сферою національної безпеки, змінюється протягом часу, йому притаманні такі базові характеристики: а) охоплює всі сфери державної влади (виконавчу, законодавчу, судову, а також їх взаємозв'язки); б) відіграє значну роль у формуванні публічної політики і, таким чином, є складовою частиною політичного процесу; в) суттєво відрізняється від приватного адміністрування; г) вступає у взаємодію з багатьма приватними групами та індивідами в наданні послуг суспільству [5, с. 4]. Ключовою ланкою публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України є її суб'єкти – сукупність державних і недержавних структур публічної влади. Розуміння категорії «публічна адміністрація», насамперед, як *суб'єктів* присутнє в роздумах багатьох авторів: наприклад, для І. Патерило – це суб'єкти права, які на підставі національних нормативних документів або адміністративних актів (договорів) про делегування повноважень виконують публічні функції державного або місцевого значення, реалізуючи при цьому власні або делеговані повноваження у сфері управлінської діяльності [6].

Національна безпека в силу комплексності свого предмету потребує спеціальної системи її забезпечення, що складається з відповідних суб'єктів – державних органів та посадових осіб, які мають чіткий статус та виконують організаційно-розпорядчі функції для забезпечення національної безпеки, а також приватних суб'єктів із делегованими повноваженнями. О. Резнікова під суб'єктами національної безпеки розуміє органи державної влади, інститути громадянського суспільства, громадян; охоплену єдиним керівництвом сукупність органів державної влади, утворених відповідно до законів України, військових формувань, правоохоронних та спеціальних органів і служб, діяльність яких відповідно до Конституції та законів України спрямована на захист національних цінностей й інтересів від зовнішніх і внутрішніх загроз шляхом проведення спеціальних заходів, правового примусу або застосування зброї в межах наданих їм повноважень [7, с. 37]. Зважаючи на те, що діяльність перерахованих суб'єктів має публічно-правовий характер, можна говорити про існування *системи* суб'єктів публічної адміністрації відносно забезпечення національної безпеки, яка складається з органів законодавчої, виконавчої та судової влади, правоохоронних органів, органів місцевого самоврядування, а також громадян та громадських об'єднань, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки України.

Головними *ознаками* суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України є наявність публічно-правового статусу, а також

організаційно-структурний характер їх діяльності, що обґрунтовується багатьма вченими-адміністративістами (В. Колпаков, С. Карабін ін.). При цьому на організацію та структурний розподіл суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки суттєво впливає об'єкт – стан суспільних відносин у конкретній сфері життєдіяльності, що має матеріальний чи нематеріальний вираз. Національна безпека є багатомірним об'єктом у діяльності суб'єктів публічної адміністрації, для регулювання цих специфічних відносин застосовуються засоби, притаманні кримінальному, цивільному, міжнародному праву, але якщо мова йде про врегулювання адміністративно-правових відносин у сфері забезпечення національної безпеки, що характеризуються децентралізацією, горизонтальними зв'язками та коопераційними відносинами, слід прагнути до чіткого розподілу повноважень суб'єктів публічної адміністрації, що позитивним чином вплине на виконання конкретних завдань у цій сфері. Таке завдання вирішується, в тому числі, системною класифікацією суб'єктів забезпечення національної безпеки України.

Наявність публічно-правового статусу, а також організаційно-структурний характер діяльності суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України дає можливість визначити критерії застосування методу класифікації. Здійснення класифікації суб'єктів публічної адміністрації, що покликані забезпечувати національну безпеку, важливе з точки зору досягнення високих стандартів забезпечення національної безпеки. При цьому, як установлює Закон України «Про національну безпеку», «визначаються та розмежовуються повноваження державних органів у сферах національної безпеки і оборони, створюються основи для інтеграції політики та процедур органів державної влади, інших державних органів, функції яких стосуються національної безпеки і оборони, сил безпеки і сил оборони, визначається система командування, контролю та координації операцій сил безпеки і сил оборони, запроваджується всеосяжний підхід до планування у сферах національної безпеки і оборони, забезпечуючи в такий спосіб демократичний цивільний контроль над органами та формуваннями сектору безпеки і оборони» [8].

У вітчизняній науковій літературі адміністративного спрямування зустрічаються спроби здійснити класифікацію суб'єктів забезпечення національної безпеки. С. Чумаченко для вирішення цього завдання пропонує брати за основу такі критерії, як: 1) об'єм наданих відповідно до законодавства повноважень і компетенцій у сфері забезпечення національної безпеки; характер цих повноважень; рівень управлінського забезпечен-

ня національної безпеки; роль і ступінь важливості діяльності суб'єктів забезпечення національної безпеки; спеціалізація діяльності суб'єктів забезпечення національної безпеки й об'єкт забезпечення національної безпеки; місце знаходження й географія поширення повноважень суб'єкта забезпечення національної безпеки [9, с. 20]. Можна помітити, що здійснена класифікація має дещо «перевантажений» характер, багато критеріїв пов'язані зі статусом суб'єктів, носять родові характеристики, звідси відбувається їх дублювання; з об'єктивних причин не враховані деякі інші суб'єкти забезпечення національної безпеки. Віддаючи належне автору в його спробі вирішити це питання, ми, спираючись на положення Закону України «Про національну безпеку», запропонуємо власний підхід до класифікації суб'єктів у механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України: а) за розподілом компетенції: суб'єкти публічної адміністрації загальної компетенції; суб'єкти публічної адміністрації спеціальної компетенції (спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки); суб'єкти публічної адміністрації з делегованою компетенцією; б) за функціональним призначенням: суб'єкти публічної адміністрації сил безпеки; сил оборони; оборонно-промислового комплексу; громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки.

Суб'єкти публічної адміністрації загальної компетенції. Класифікація за цим критерієм передбачає розмежування суб'єктів публічної адміністрації на суб'єктів публічного адміністрування та суб'єктів політичної діяльності. Суб'єкти публічної адміністрації загальної компетенції у своїй більшості – це суб'єкти політичної діяльності. Слід вважати, що саме суб'єктів публічної адміністрації загальної компетенції мав на увазі В. Липкан, виділяючи суб'єктів управління системою національної безпеки, під якими автор розуміє керівників та керівні апарати, які діють на відповідних рівнях і становлять у своїй сукупності управляючу підсистему всієї системи даних органів у цілому і кожного з них окремо [10, с. 57]. До суб'єктів публічної адміністрації загальної компетенції в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України відносяться Президент України, Верховна Рада України, Рада національної безпеки і оборони України, Кабінет Міністрів України.

Спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки. Органи спеціальної компетенції (спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки) відповідно до Закону України «Про національну безпеку» складають сектор безпеки й оборони, до них відносяться: Міністерство оборони

України, Збройні Сили України, Державна спеціальна служба транспорту, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Національна поліція України, Державна прикордонна служба України, Державна міграційна служба України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки України, Управління державної охорони України, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України, Апарат Ради національної безпеки і оборони України, розвідувальні органи України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну військово-промислово політику.

Суб'єкти публічної адміністрації з делегованою компетенцією. Делегування компетенції органів державної влади або органів місцевого самоврядування є інституціональною ознакою публічного адміністрування. Природа публічної влади передбачає інститут делегування повноважень на територіальному рівні, коли повноваження делегуються органам місцевого самоврядування, та функціональному рівні, коли повноваження делегуються приватним суб'єктам для здійснення певних функцій. Національна безпека являє собою об'єкт державної важливості, тому делегування повноважень у цій сфері приватним особам здійснюється у виключних випадках і має відбуватися відповідно до чинного законодавства. Можна припустити, що процес делегування влади приватним суб'єктам відносно забезпечення національної безпеки має субсидіарний характер і полягає в наділенні приватних суб'єктів влади функціями із забезпечення національної безпеки в тому випадку, коли виникає об'єктивна необхідність і коли це можливо без залучення спеціальних сили та засобів.

За функціональним призначенням суб'єкти публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України діють у визначених законодавцем сферах безпеки, оборони, оборонно-промислового комплексу, а також у сфері цивільного партнерства із залученням громадян та громадських об'єднань, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки. Так, відповідно до Закону України «Про національну безпеку» сили безпеки – це правоохоронні та розвідувальні органи, державні органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, сили цивільного захисту та інші органи, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення національної безпеки України; сили оборони – це Збройні Сили України, а також інші утворені відповідно до законів України військові формування, правоохоронні та розвідувальні органи, органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією

та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави [8]. Окремий предмет для наукових пошуків у контексті дії механізму реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України становлять суб'єкти публічної адміністрації оборонно-промислового комплексу, а також громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки. Їх можна віднести до суб'єктів публічної адміністрації з делегованою компетенцією, зокрема у формі *державно-приватного партнерства*. Делегування повноважень у вітчизняній правовій науці як окреме явище розглядається не часто, але теоретичні міркування із цього питання окремих авторів [11] дозволяють розглядати його в широкому розумінні як спосіб перерозподілу повноважень між суб'єктами публічного права заради досягнення, як мінімум, двох важливих цілей: 1) стимулювання органу публічної влади до розвитку та 2) ефективного виконання функціональних обов'язків у певному напрямку. Із цієї точки зору, однією з форм делегування повноважень суб'єктам публічної адміністрації у сфері національної безпеки є державно-приватне партнерство.

Державно-приватним партнерством законодавець визначає «співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами – підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним цим Законом» [12, ст. 1]. Так, одним із основних завдань нещодавно створеної громадської спілки «Ліга оборонних підприємств України», яка об'єднує понад 50 провідних вітчизняних приватних компаній – виробників оборонної продукції за різними напрямками та є невід'ємною складовою частиною оборонно-промислового комплексу України, є «вдосконалення державно-приватного партнерства в оборонно-промисловій сфері» [13]. Розширюється перелік приватних суб'єктів публічної адміністрації з безпекових питань і у зв'язку із загрозами кібербезпеці держави. Наприклад, Рішенням Ради національної безпеки і оборони України від 10 липня 2017 року «Про стан виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про загрози кібербезпеці держави та невідкладні заходи з їх нейтралізації», введеним у дію Указом Президента України від 13 лютого 2017 року № 32, Кабінету Міністрів України доручено запровадити в установленому порядку в рамках розвит-

ку державно-приватного партнерства механізм залучення фізичних і юридичних осіб на умовах аутсорсингу до виконання завдань кіберзахисту державних електронних інформаційних ресурсів [14, п. 4].

Висновки. Суб'єкти публічно-правової діяльності є обов'язковим і необхідним елементом механізму забезпечення національної безпеки в силу того, що саме держава в кінцевому підсумку формулює перед суспільством завдання, конкретизуючи тим самим його інтереси, і за своєю сутністю покликана захищати ці інтереси і створювати механізми для їх реалізації. Але в умовах дестабілізації та наявних загроз сподіватися на створення та відтворення власного потенціалу вкрай важко. Забезпечення національної безпеки суб'єктами публічної адміністрації, таким чином, може розглядатися як генеральна функція держави. Система суб'єктів публічної адміністрації відносно забезпечення національної безпеки України складається з органів законодавчої, виконавчої та судової влади, правоохоронних органів, органів місцевого самоврядування, а також громадян та громадських об'єднань, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки України. Необхідно мати на увазі, що в разі кризи в тій чи іншій сфері життєдіяльності українського соціуму, наявності загроз його існуванню будь-який суб'єкт публічно-правової діяльності може ставати елементом механізму забезпечення національної безпеки. В цьому разі головними ознаками суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки є наявність публічно-правового статусу, а також організаційно-структурний характер їх діяльності.

Література

1. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.
2. Пухтецька А.А. Європейський адміністративний простір і принцип верховенства права : монографія. Київ : Юридична думка, 2010. 139 с.
3. Шмідт-Ассман Е. Загальне адміністративне право як ідея врегулювання: основні засади та завдання систематики адм. права; [пер. з нім.: Г. Рижков, І. Соїко, А. Баканов; відп. ред. О. Сироїд]. Вид. 2-ге, переробл. та доповн. Київ : К.І.С., 2009. 523 с.
4. Беззубов Д.О. Проблеми теорії публічного адміністрування в сфері забезпечення національної безпеки. *Наукові записки. Серія: право*. Вип. 5. 2018. С. 45-49.
5. Колесникова К.О. Публічне адміністрування в Україні: огляд літературних джерел. *Теорія та практика державного управління*. Вип. 3(42). URL : http://dspace.nulau.edu.ua/bitstream/123456789/11560/1/NMP_172.pdf.
6. Патерило І. Адміністративно-правові інструменти діяльності публічної адміністрації України : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2015. 35 с.

7. Резнікова О.О., Цюкало В.Ю., Паливода В.О., Дрьомов С.В., Сьомін С.В. Концептуальні засади розвитку системи забезпечення національної безпеки України: аналіт. доп. Київ: НІСД, 2015. 58 с.

8. Про національну безпеку: Закон України від 21 червня 2018 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.

9. Чумаченко С.В. Поняття та види суб'єктів забезпечення національної безпеки. *Право.іа* № 1. 2017. С. 17–21.

10. Ліпкан В.А. Поняття системи забезпечення національної безпеки України. *Право і безпека*. 2003. № 2(4). С. 57–60.

11. Тулик І.І. Конституційно-правові засади делегування повноважень як форма взаємодії органів публічної влади: дис. ... канд. юрид. наук. Ужгород, 2016. 16 с.

12. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01 липня 2010 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 40. Ст. 524.

13. Громадська спілка «Ліга оборонних підприємств України». URL: <http://ldc.org.ua/pro-ligu/>.

14. Про стан виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про загрози кібербезпеці держави та невідкладні заходи з їх нейтралізації». Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 10 липня 2017 року. URL: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/447.html>.

Анотація

Кобко Є. В. Система суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України. – Стаття.

У статті досліджуються проблемні питання систематизації суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України. З'ясовано сучасний зміст категорії «публічна адміністрація» відносно забезпечення національної безпеки України. Визначено основні ознаки суб'єктів публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України. Запропоновано авторський підхід до системної класифікації суб'єктів у механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України. Акцентується увага на суб'єктах публічної адміністрації з делегованою компетенцією; наводяться аргументи про те, що державно-приватне партнерство у сфері забезпечення національної безпеки є формою делегування компетенції як ознака публічного адміністрування відносин у сфері забезпечення національної безпеки.

Ключові слова: національна безпека, публічна адміністрація, суб'єкти публічної адміністрації, механізм реалізації державної політики забезпечення національної безпеки України, ознаки, критерії, класифікація.

Аннотация

Кобко Е. В. Система субъектов публичной администрации в механизме реализации государственной политики обеспечения национальной безопасности Украины. – Статья.

В статье исследуются проблемные вопросы систематизации субъектов публичной администрации в механизме реализации государственной политики обеспечения национальной безопасности Украины. Выяснено современное содержание категории «публичная администрация» относительно обеспечения национальной безопасности Украины. Определены основные признаки субъектов публичной администрации в механизме реализации государственной политики обеспечения национальной безопасности Украины. Акцентируется внимание на субъектах публичной администрации с делегированной компетенцией; приводятся аргументы о том, что государственно-частное партнерство в сфере обеспечения национальной безопасности является формой делегирования компетенции как признак публичного администрирования отношений в сфере обеспечения национальной безопасности.

Ключевые слова: национальная безопасность, публичная администрация, субъекты публичной администрации, механизм реализации государственной политики обеспечения национальной безопасности Украины, признаки, критерии, классификация.

Summary

Kobko Ye. V. The system of public administration actors in the mechanism of realization of the state policy of ensuring the national security of Ukraine. – Article.

The article is devoted to the research of problematic issues concerning the systematization of public administration actors in the mechanism of realization of the state policy of ensuring the national security of Ukraine. The state of scientific development of a phenomenon such as public administration is analysed. The main features of the actors of public administration in the mechanism of realization of the state policy of ensuring the national security of Ukraine are defined. The author's approach to the system classification of actors in the mechanism of realization of the state policy of ensuring the national security of Ukraine. The focus is on subjects of public administration with delegated competence; the arguments are made that public-private partnership in the field of national security is a form of delegation of competence as a feature of public administration of relations in the field of ensuring national security.

Key words: national security, public administration, actors of public administration, mechanism of realization of the state policy of ensuring the national security of Ukraine, signs, criteria, classification.